

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Richardi regis Angliæ epitaphio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

bonū successorem relinques, vt mihi reuelauit Dominus, dominum Hypatianum, tuum Archidiaconum. Dixit Episcopus: Fiat voluntas Domini. Et cum se inuicem osculati essent in osculo sancto, Heraclea sanctus nauigauit Parthenius, & venit in suam ciuitatem Lampfacum.

Accidit autem non multis post diebus, vt morbo correptus Heracleæ Episcopus, in Christo quiesceret. Pro ipso verò factus est Episcopus dominus Hypatianus Archidiaconus, conuenienter ei, quod dixerat seruus Dei Parthenius. Cum esset autem æstas, egressus Episcopus Hypatianus in agrum suum ad colligendos fructus terræ, & metendum id, quod erat natum ex exiccata & squalida regione, inuenit mille modios plenos frumento, conuenienter verbo serui Dei Parthenij. Similiter verò in tempore quoque vindemiarum, ex plantatione exiccatarum vinearum Deus dedit magnam vini quantitatem. Qui cum experientia accepisset euentum eius, quod sanctus prædixerat, decimam fructuum vtrorunque, nempe tam aridorum quam humidorum, naui impostam duxit Lampfacum, vt sancto offerret, maximas ei agens gratias. Ille autem noluit accipere, dicens domino Hypatiano Episcopo: Deo agens gratias in omnibus, eas distribue nostris fratribus. & cum se inuicem salutassent, reuersus est sanctus Episcopus Heracleam, & distribuit frumentum & vinum suis fratribus, vt iusserat homo Dei. Episcopus ergo Hypatianus non cessauit vsq; ad finem vitæ, narrare omnibus Dei magnalia, quæ fecit cum ipso per seruum suum Parthenium.

Cum ergo in hac pia & angelica vita refulsisset in terra Dei seruus & vir venerandus Parthenius, & multos conuertisset à simulacris ad Deum viuum, perinde ac morbo arreptus, à Deo vocatus, quiescit in pace. Prædictus ergo Hypatianus Episcopus cum audiisset in clytū & venerandum patrem nostrum Parthenium ad Christum migrasse, relictis omnibus, quæ habebat in manibus, soluens ex ciuitate Heraclea, secundo vento cum Deus iussisset, eadem nocte peruenit Lampfacum. Similiter etiam Cyzici episcopus, & episcopus Meliti, in qua fuerat natus: & Parij episcopus nomine Eustathius, & reliqui ex ciuitatibus, quæ erant circuncirca. Sicq; cum psalmis & hymnis & spiritualibus canticis deposuerunt eum prope ecclesiam in oratorio, quod ipse ædificauit. Dormiit autem sanctus Christi seruus Parthenius septimo mensis Februarij, non parua nobis relicta doctrina per perfectam & immobilem eius in Deum fidem. Qui etiam post decessum sua ad Deum supplicatione non cessat facere miracula, dæmones expellens, leprosos mundans, & omnem morbum & agritudinem curans virtute & gratia Domini & Dei & Seruatoris nostri Iesu Christi: Cui gloria & potentia, nunc & semper & in secula seculorum, Amen.

EPITAPHIVM RICHARDI REGIS ANGLIAE, SCVLPTVM IN CIVITATE LVCA Italiae, vbi quiescit.

OROR Offonis regis, fuit mater beati Richardi. Beatus Richardus rex Angliæ, exul patriæ, spreto mundi, contemptor suū, pater sanctorum fratrum Vuillebaldi & Vuinibaldi, & beatæ Vualburgis virginis, terrenum regnum in cæleste mutauit. Deposuit coronam regiam pro vita perpetua. Exiit purpuram, & vilem induit tunicam. Regionum reliquit tribunal, & sanctorum quæsiuit limina. Dimisit sceptrum, & accepit baculum. Dimisitque filiam suam in regno beatam Vualburgam, atq; simul cum filijs peregrè profectus est. Et eis relictis apud sanctum Bonifacium martyrem gloriosum, tunc Archiepiscopum Moguntinensem, virum miræ sanctitatis, eo quod Anglicus esset, de regno suo natus, idem sanctus rex exilio se vltiori, limina sanctorum trans alpes adiit, & loca deinceps magis deuia petijt solitudinum, Deo soli idem solus liberè vacaturus. Deinde post longa exilia, post multa certamina, post famis, siris & frigoris multimodas æumnas, in prouincia Italiae, ciuitate Luca finitur pugna, dantur præmia, cælo recipitur anima, in beati Frigidiani basilica iuxta corpus eius ponuntur pia membra, vbi & miraculis coruscant.

ruſcat. Cuius feſtiuitas ſeptimo Idus Februarij celebratur. Locus etiam, in quo requieſcit, hiſ verbis adornatur:

Hic rex Richardus requieſcit ſceptifer almus.
Rex fuit Anglorum, regnum tenet iſte Polorum.
Regnum dimiſit, pro Chriſto cuncta reliquit.
Ergo Richardum nobis dedit Anglia ſanctum,
Hic genitor ſanctæ Vualburgæ virginis almæ,
Et Vuillebaldi ſancti ſimul & Vuinibaldi.
Suffragium quorum det nobis regna Polorum. Amen.

VITA B. EVGENII ET MARIAE EIVS FILIAE,
AVTHORE SIMEONE METAPHRASTE.

8. FEBRUAR.

Iohan. 10.

Nillo tempore erat vir quidam in Bithynia, nomine Eugenius. Is habebat vxorem valde honeſtam & Deum timentem, quæ peperit filiam vnicam, & vocauit nomen eius Mariam. Mortua autem eius vxore, educavit filiam ſuam Eugenius in bona & honeſta vita. Cùm verò creuiſſet adoleſcentula, dixit ei pater eius: Filia chariſſima, ecce omnes meas facultates trado in manus tuas. Ego enim vado, vt ſaluam faciam animam meam. Cùm hæc autem à patre ſuo audiſſet adoleſcentula, dicit ei: Pater, tu vis te ipſum ſeruare, & me perdere. Neſcis Dominum dicere in Euangelijſ: Paſtor bonus animam ſuam ponit pro ouibus? Ruruſ verò alibi dicit: Qui ſaluam facit animam, eſt tanquàm qui creat. Hęc cùm audiſſet pater eius Eugenius, eius verbis valde fuit lætatus, flebat enim & eiulabat, cùm hæc diceret: & dicit ei pater eius: Filia chariſſima, quid poſſum tibi facere? Tu quidem eſ ſœmina: ego autem volo ingredi monaſterium: & quomodò poteſ tecum verſari? Diabolus enim propter vos bellum gerit aduerſuſ Dei ſeruos. Hęc cùm audiſſet eius filia, dixit patri ſuo: Domine mi pater: Non ſic ingrediar, quomodò tu dicis: ſed tondebo eomam capitis, & induta veſte virili, ingrediar tecum monaſterium, nemine ſciente, me eſſe ſœminam.

Mariam
tondet pa-
ter eius, vo-
catq; Mari-
num, & du-
cit in viro-
rum mona-
ſterium.

Beatus autem Eugenius, audituſ ijs, quæ dicebat filia, valde lætatus, cùm omnia bona ſua diſtribuiſſet pauperibus & mendicis, orphanisq; & viduiſ: & totondiſſet ſuam filiam, virili amiſtu eam induit, & nominauit nomen eius Marinum, hæc ei dans mandata: Vide filia, quomodò te ſis conſeruatura. Futura enim eſ in medio ignis. non ingreditur enim ſœmina in monaſterium. Te ergò conſerua Chriſto immaculatam, vt cùm impleuerimus id quod ſumus polliciti, habeamur digni regno cælorū. Hęc cùm dixiſſet Eugenius, & precatuſ eſſet, aſſumens filiam ſuam Mariam in habitu adoleſcentis, ingreſſuſ eſt coenobium. Eis autem ingreſſiſ in monaſterium, in dies proficiebat puella in omni virtute, obedientiaq; & humilitate & in maiori exercitatione. Cùm verò aliquot annos peregiſſet beata in monaſterio, exiſtimabant monachi eum eſſe Eunuchū, propterea quòd eſſet imberbis & voce gracili. Alij autem exiſtimabant, præ nimia exercitatione, & quòd ſolum ſecundo quoque die comederet, eum eſſe voce adeò tenui. Aliquo verò poſt tempore contigit eius patrem decedere: incrementum autem accepit eius exercitatio, obedientia & humilitas: adeò vt ipſa quoque donū Dei acceperit contra dæmoneſ. Vnumquenq; enim eorum, qui laborabant & vexabantur, manuſ eiſ imponens & orans, curabat protinuſ. Habebat autem illud coenobium quadraginta viroſ, omni virtute & ſapientia exornatoſ. Singuliſ verò menſibuſ mittebantur quatuor monachi ad reſponſa monaſterij, propterea quòd ipſi haberent in alijs quoq; lociſ diuerſaſ poſſeſſioneſ. Erat autem in media via diuerſorio, & qui ibant & veniebant, propter itineriſ longitudinem illie requieſcebant. Inter ceteroſ autē magnam eorum curam gerebat iſ, qui præerat diuerſorio, eoſ ſeorsūm accipiens. Inuiduſ verò & malignuſ diaboluſ, qui rebus boniſ ſemper inuidet, mala autem ad ſe attrahit, agrè ferens huiuſ beatæ in Deum amorem, pulcherrimamq; & honeſtiſſimam viuendi rationem, ſtudiit aliquantulam ei labem inurere & eam affligere.

Maria curat dæmoniacos.

Quodam